

ved at bestemme, hvilket Skattebeløb der herefter skal kunne paalægges. Hermed skal jeg slutte, idet jeg haaber, at den høitærede Indenrigsminister med samme Velvillie som ifjor vil tillade, at denne Sag nyder Fremme.

Indenrigsministeren (Steel): Der er heller ikke overfor denne Sag fra Indenrigsministeriets Side nogen Betænkelighed ved at anbefale den til videre Fremme.

Mump: Da ifjor det Forslag fremkom, som atter foreligger i Aar, tvivlede jeg ikke om, at der ikke var en eneste Kjøbstad, hvor man ikke med stor Glæde saae det fremkomme og mente, at man maatte være de ærede Forslagsstillere taknemmelig derfor. Ganske vist kunde man i nogle Byer have den Tanke, at det havde været heldigere, om Lovforslaget var kommet tidligere frem; men der kunde ikke være Tvivl om, at det maatte anses for et stort Gode for de Kjøbstæder, der endnu ikke havde udarbejdet deres Vedtægter. Hvis Forslaget gaar igennem, vil det med Hensyn til Vedtægterne for de nævnte Byer saae en ikke uafsentlig Indflydelse. De faste Eiendoms-skatter ville ganske vist i disse Byer blive en Del høiere, end hvis Skattebyrden for de faste Eiendomme fra 1853 til 62 skal lægges til Grund; men der er paa den anden Side alligevel neppe nogen Tvivl om, at dette Lovforslag er i fuldstændig Overensstemmelse med den Tanke, som har ligget til Grund for Loven af 1863. Det forholder sig nemlig, som den ærede Forslagsstiller, saa vidt jeg erindrer, sagde, da han indbragte Lovforslaget, at det i Grunden mere maa betragtes som en Tilfældighed, at Loven af 1863 har flaaet et bestemt Aaar fast som det, der skal lægges til Grund ved Udarbejdelsen af Skattevedtægten, fordi man, den Gang Loven kom frem, gif ud fra den Forudsætning, som ikke senere har stadfæstet sig, at Skattevedtægterne vilde kunne udarbejdes i nogle faa Aar. Som jeg bemærkede, tvivler jeg ikke om, at dette Forslag maa siges at være i fuldstændig Overensstemmelse med de Principer, der ere nedlagte i Loven af 1863. Hvad der har været denne Lovs Tanke er at flaa Skatterne paa de faste Eiendomme saaledes fast, at Eierne bestemt kunde vide, hvad de havde at udrede i Kommuneskatter og ikke ved Bestemmelsen af deres Eiendommens Værdi skulde være udsatte for de Tilfældigheder, som betydelige Forandringer i Skatterne paa de faste Eiendomme i Aarenes Løb kunde medføre. Men det var ikke Lovens Mening at fremkalde en meget betydelig Forskyllelse i Forholdet mellem Skatterne paa de faste Eiendomme og de personlige Skatter, naar Loven traadte i Kraft. Dette vil dog utvivlsomt ske i alle de Kjøbstæder, hvor man først nu skal lade Vedtægterne træde i Kraft. Jeg skal oplyse det ved et Exempel, hentet fra den By, hvor jeg hører hjemme. Skattevedtægten for

Korsør traadte i Kraft den 1ste Januar 1874. Der blev her for 1874 i Kommuneskatter lignet omtrent det samme Beløb, som for 1873, kun med en lille Stigning af 2 pCt. Ikke desto mindre viste det sig ved Ligningen for 1874, at Formue- og Leilighedsfattens steg med 32 pCt. i Forhold til 1873. Dette havde hovedsagelig sin Grund i den betydelige Nedgang, som i Henshold til Vedtægten fandt Sted i Skatterne paa de faste Eiendomme i Sammenligning med disses Størrelse det foregaaende Aar. Den Periode, som laa forud for 1874, hører jo nemlig til de Aar, i hvilke Skatterne i mange Kjøbstæder og ligeledes i Korsør ere stegne betydelig. Formue- og Leilighedsfattens var her for 1874 stegen til mere end det Dobbelte af, hvad den havde udgjort i 1853—62, og hvad der gjaldt om Formue- og Leilighedsfattens, gjaldt naturligvis ogsaa for Skatterne paa de faste Eiendomme, der ogsaa i Aarenes Løb vare bleve fordoblede. Derved var det Forhold blevet forrykket, som Loven af 1863 opstiller som det naturlige. Loven af 1863 har nemlig ikke sagt, at Aarene 1853—62 ligefrem skulle lægges til Grund, thi den har bestemt, at Skatterne paa de faste Eiendomme ikke maa blive mindre end en Sjettedel i Sammenligning med de personlige Skatter, og den har føjet til, at de ikke bør overstige en Fjerdedel deraf. Loven af 1863 har altsaa opstillet et Forhold af $\frac{1}{6}$ indtil $\frac{1}{4}$ som det, der skulde være tilstede mellem de to Arter af Skatter, og det var netop dette Forhold, hvori Skatterne paa de faste Eiendomme i min Kjøbstad stode til de personlige Skatter i de Aar, der laa nærmest før 1874. Men, hvad skete nu som Folge af, at man i Vedtægten var nødt til at holde sig til Aarene 1853—62? Ja, man maatte begynde med at opstille et Forhold mellem Skatterne paa de faste Eiendomme og de personlige Skatter, der vare i Strid med Lovens Tanke, idet man begyndte med, at Skatterne paa de faste Eiendomme vare $\frac{1}{12}$ af de personlige Skatter. Jeg tror derfor nok, jeg tør sige, at jeg havde Ret, naar jeg gjorde gjældende, at dette Lovforslag, som her foreligger, netop er i fuldstændig Konsekvens med de Principer, der ere nedlagte i Loven af 1863. Jeg skal ikke gaa udførlig ind paa de Grunde, som ere anførte mod at fremme dette Lovforslag, thi det har den ærede Forslagsstiller tilstrækkelig gjort. Jeg skal kun gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til nogle enkelte Punkter. Der findes i den Betænkning, som er fremkommen fra det i det andet Thing i forrige Samling nedsatte Udvalg, en Bemærkning om, at, saafremt dette Lovforslag gif igennem, vilde Kjøbstæderne blive beskattede efter en høist forskjellig Norm. Det vilde føre til, at Forholdet mellem Skatterne og Eiendommens Værdi vilde blive høist forskjelligt i de forskjellige Kjøbstæder. Jeg tror nu for Resten, at disse Bemærkninger for saa vidt ikke ere korrekte, som jeg ikke kan se,